

Annie seglar till Furholmen

BIRGITTA SANDBERG-HULTMAN
ILL: ANITA LAGERKVIST

Annie – det är en folkbåt med numret S 53 i seglet – gick till Furholmen i Stockholms skärgård en ljuvlig midsommarhelg. Ombord på Annie befann sig Hustrun, som skildrat färden i alla sina detaljer. Berättelsen är en kärleksförklaring till natur, ungar och trots allt – seglingen.

Annie seglar till Furholmen

Jag hittade en lista på köksbordet och jag följde den slaviskt. Så blev det en hel del att packa i båten. För två dar.

Jag är hustrun – hon som i kåserande artiklar i dagspress och dito böcker beskrivs som den väsensliknande varelse mannen stundom tror att hon är.

Jag är tillika seglarhustrun – hon det skriks åt, rytes till och kärleksfullt drives med i samma kåserande anda.

Jag har därtill belastningen att vara seglardotter, av den egna maken sålunda milt beskydd för att i själva verket vara den som infört båt i familjen.

icke förty är jag oskyldig – jag är landkrabba och jordnära och förstår inte alls att rätt uppskatta de elementens bekämpare och hjältar som varje sommar utför stora dåd längs våra kuster.

Segel bör vara med

Hustrun har samtyckt till att fira midsommar i båt – en färd till yttre mellanskärgården (Stockholm) – till VBK:s klubbholme.

Redan i början av midsommarveckan finner hustrun en morgon på köksborden den lista som maken i nattens sena timme förfärdigat – matlistan. Man anammar tacksamt att tilltron till hustruns mathållning på sjön är obefintlig – och packar och handlar slaviskt efter nämnda lista.

Avresedagen, medan maken packar bilen och stuvar, frågar och dirigerar, i samma andetag som han, med mindre gott resultat, försöker hålla familjens söner på behörigt avstånd, finner hustrun även makens kom-i-håg. Hon finner – segel – som första punkt på listan och skrattar rätt.

Får en oförstående blick till svar och kommentaren att seglen faktiskt är viktiga i sammanhanget. Ja, se det förstår hon, men att skriva upp...

Hustrun ombeds trollo fram en tredje filt (vilken det senare visade sig att hon glömde bort) och får samtidigt förklaringen att även den bästa – (dvs maken själv och även hustruns egen far) – faktiskt kan råka ut för malören att glömma seglen hemma.

Bilen är fullproppad, flytvästar, sovtäcken, sovsäckar, filter, matkassar, tunna jumprar, tjocka jumprar, långbyxor och kortbyxor, handdukar och tandborstar m m, m m. Hustrun ser skeptisk ut – vilken packning för två dygn – och grannarna undrar om familjen ska ge sig iväg på semester.

Båten

Hon heter Annie – hon är en Folkbåt, byggd i Söderköping 1944 – hon är jämn-gammal med hustrun (nästan) – hon kom till familjen i höstas.

Efter åratals, av maken, intensivt drömmande och planerande – och sparande – blev hon båten – och maken en av dem.

Hustrun har aldrig riktigt förstått – det finns ju redan en båt i familjen, F/S 487 Minandra i Karlshamn, räcker inte det? Det räckte alltså inte. Hon hette Clea när hon kom, men dopnamnet Annie passade familjen bättre och därvid blev det. Ett nytt namn var det aldrig tal om – familjens namnfantasi är nämligen så ringa att den räckte endast att ge förste sonen ett acceptabelt namn – den andre fick i desperation sitt sista dagen av de 6 månader nyblivna föräldrar har på sig för denna procedur – och att då ge sig på att namnge en båt!

Vi kan . . .

Packning och ungar kom ombord.

4-åringen står i förluckan och kommenterar fadrens fästande av storen i masten, hustrun har fått förtroendet att draga nämnda segel genom bommen, 3-åringen har funnit det medhavda kexpaketet och balanserar ett antal kex i ena handen, med den andra i ett fast grepp om skotvinschen hävande sig upp på däck, med en blick på modren och en förklarande kommentar – jag kan, Modren kastar en blick på fadren, vilken stilla nickar, och beslutar sig för att, först som sist, kasta modersängslan överbord.

Det har gått tre minuter – ungarna börjar bli otåliga – kommer vi inte iväg någon gång. Maken provar motorn – den går inte igång – hustrun som sitter i ruffen och matar kölsvinet, säger lagom hörbart – den går alltid igång (det vet hon – för det har maken sagt – den går igång, och stänges av).

Klockan är 17 torsdag kväll, dagen före midsommarafton. Färden från Viggbyholm till Furholmen kan börja.

Kexpaketet

Annie har lämnat sin plats vid bryggan längst in i småbåtshamnen. Hon går med bara focken hissad i rännen mellan bryggorna, hon svänger och glider sakta, i det svaga vinddraget innanför piren, utmed bryggorna, på väg ut ur hamnen. Hustrun ombords tar pinnen, maken skall fixa något. Hustrun känner sitt ansvar, griper sig uppgiften an med stort allvar, förlitande sig på att högre makter skall styra Annie snällt och rakt framåt. Tre-åringen påpekar sakligt att den gula båten där inne har ett täcke över motorn. Fyra-åringen, som inte litar

på sin mor i båtsammanhang, ser som sin uppgift att genom förluckan hålla noga utkik framöver så att avståndet till piren och bryggorna är lika stora. Och hustrun tänker, tänker att skillnaden mellan att vara storasyster och maka är försvinnande liten.

Som storasyster till en bror har hon tvingats lära sig knyta slipsar, busvissla och slå ackord på gitarr, för att bevisa att det går – att köra motorcykel för att bevisa att hon kan. Och som hustru således lära sig styra en båt för att hon måste.

Maken tar pinnen, Annie rundar piren och kommer ut på Stora Värtan. Det blåser motvind och de framförvarande seglarna går för motor, maken beslutar sig för att göra likaledes, upptäcker så Neptunkrysaren som med fulla segel kommer kryssandes bakifrån, får något drömmande i blicken och lägger ner bensinslangen.

Fyraåringen, som dock hört ordet motor, gästas otåligt – motorn pappa, sätt på motorn. Och fadren/maken gör så, förklaras för hustrun att det kan vara onödigt att försinka sig med en kryss genom Stora Värtan, för ungarnas skull bör de komma till Vaxholm i skaplig tid. Och ungarna går med jämna, mycket jämna, mellanrum till kexpaketet på hyllan bakom spritköket. För var gång tagandes två kex, därefter omsorgsfullt tillbakaläggandes paketet, sågandes till varandra att resten ska sparas. Modren, som tänkt ingripa, avstår. Det finns ett kexpaket, tar det slut så tar det slut.

Det tog slut – alldeles i början av Askrikefjärden.

Askrikefjärden ja, Nu skulle det seglas.

Hustrun placeras vid pinnen igen. Ungarna bråkar, blir av modren infösta i ruffen, ålar sekundsnabbt fram i förpiken, river

och sliter i varandra, tjuter och vrålar, en av ungarna river resolut av den andra brallorna, får en snyting till svar, och ett relativt lugn infinner sig, bägge ungarna har äntligen fått upp sina huvuden genom förluckan. Och hustrun är redo, får sina direktiv – håll den här kursen – när jag säger till styr du upp i vind. Herregud – man känner själens avspeglning i ansiktet och får en förtydligande fingervisning – ditåt.

Man griper sig verket an, tycker att det blåser, guppar och gungar lite hur som helst, tar sikte på en punkt på Lidingön och stirrar blint på den, vrider trevande på pinnen och märker till sin häpnad att båten faktiskt lyder. Maken fixar och donar med tampar och allsköns grunkor och skriker så till – upp i vind.

Hustrun drar åt sig pinnen och båten svänger till och storseglet far rasslande upp i masten och blåsten sjunger och stönar i det fladdrande tygstycket.

Hustrun börjar dra en lättnadens suck över sin klarade manöver då maken från fördäck ånyo ryter till – lossa skotet. Under en hektisk sekund fladdrar tankarna runt i hjärnan, vilken börjar en härledning, Skotvinschar, det är rullarna med handtag som sitter en på var sida om sittbrunnen, runt skotvinscharna löper linorna från focken, alltså måste ett skot vara en lina. Hjärnan registrerar vidare de linor som över trissor och block löper mellan bommen och en plank i sittbrunnen, finner en tamp infäst i en råtta. Hustrun griper tag i den, rycker till och bommen med det hissade seglet far rasslande iväg mot babord. Maken kommer farande, rycker åt sig pinnen, sliter och drar i tampar och tåtar, seglen fladdrar till, vinscharna rasslar, tamparna sjunger runt trissor och block. Seglen fylls med vind, blir släta och fina – Annie har

återtagit sin rätta kurs – Askrikefjärdens vågor fräser mot bordläggningen – hustrun får beröm – färden fortsätter.

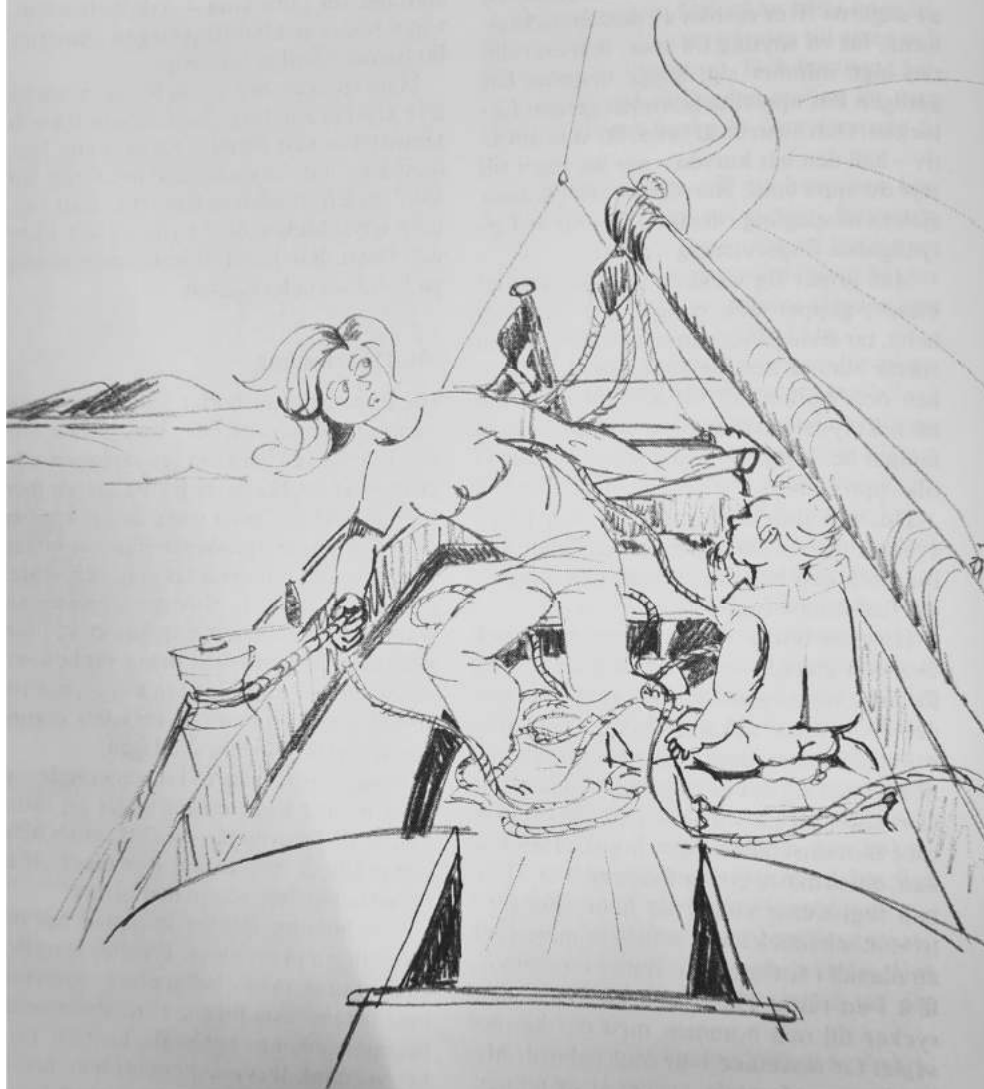
Man sjunker ner på behörigt avstånd från styrpinnen, letar fram cigarretter och tändstickor och bereder sig att njuta mödans lön – men mödans tid är inte förbi. Nu skall seglen sträckas och hustrun sätts i arbete igen. Maken drar i snören och tåtar och fäster dem i små sinnrika anordningar på bommen och i masten.

Mild behandling

Hustrun, som nu börjar känna sig smått varm i kläderna och van, konstaterar nöjt att seglen, även med henne vid pinnen, står släta och fina, börjar undra om det där med segling är så förfärligt märkvärdigt egentligen? Då lossar storskotet från sin infästning i råttan, bommen far iväg och seglen flaxar och väsnas. Hustrun upplåter sin stämma och undrar lagom kaxigt vad hon skall göra, i sanningens namn vet hon inte ens vad som hänt. Med två kliv är maken i sittbrunnen och inom en bråkdels sekund seglar Annie som hon skall igen.

Fyraåringen säger konstaterande att mamma inte kan, maken säger att råttan (det är då hustrun får veta att råttan heter råtta) inte är bra, nickar och säger att nu behöver han inte någon mer hjälp.

Och hustrun sjunker utmattad ner och får äntligen ta ett bloss, invärtes leende åt sin åtnjutna milda behandling, medveten om makens fasta föresats att, åtminstone i båtsammanhang, behandla hustrun mycket varsamt, förvissad om att han med en mild och varsam behandling skall kunna väcka ett, som han tror, slumrande intresse för seglingens tjuvning, och likaledes förvissad om att hustrun, vid omild be-

– Rätt som det var flög bommen ut och seglen började väsnas och slå. – Mamma kan inte, sa barnet.

handling, ögonblickligen skulle hoppa i sjön och simma hem.

– Ungarna kivas och bråkar, slåss om kuddar och täcken, dividerar om favoritplatsen, den mitt under förluckan i förpiken, treåringen är trött och vill sova. Modren rycker in, sårar de ettriga sönerna, slänger ut fyraåringen från förpiken, in i ruffen, letar fram målarblock och kriter, trycker i famnen på sonen och säger – måla. Letar fram en kudde och stoppar under huvudet på treåringen, stoppar om täcket och säger – sov.

Och under över alla under, fyraåringen målar och treåringen somnar – och hustrun som känner mattheten efter sina kraftmätningar, kryper även hon in i ruffen och lägger sig och låter sig på fantasins vingar svingas iväg på mer jordnära äventyr.

En stund av lycka

Och Annie stävar vidare – förbi Bogesund – över Långholmsfjärden – mot Vaxholm. Hustrun erkänner för sig själv att hon trivs mycket bra med att halvslumrande på en segelbåtsbrits bli framforslad.

Vågskvalpet mot bordläggningen, ristingarna i skrovet då passagerarfartygens och de snabba motorbåtarnas vågor passerar, rasslet från skotvinscharna, vindfånget i seglen, fockskotens skrapande mot ruffsidorna – det duger.

Då Annie närmar sig Vaxholm ropar maken åt hustrun att nu är hennes tid kommen – nu bör hon kravla sig ut i sittbrunnen och avnjuta aftonen. Hustrun känner sig trött och dåsig och vill inte alls, reser sig motvilligt och kastar en blick ut genom ruffönstret, ser att maken har rätt, känner att hon måste, kravlar sig ut, medtagandes kofta och jeans.

Och synen som möter ögat är bedövande. Segel vid segel vid segel, lövade Vaxholmsbåtar, solen som hänger som ett klot vid horisonten, gnistrande solreflexer i vågorna, Vaxholms kajer i aftonsken, en begynnande rodnande himmel. En stund att bara njuta av – en stund av skönhet – en stund av lycka.

Treåringen vaknar, kikar yrvaket ut genom ruffluckan. Fyraåringen rusar fram, griper tag i brorsan och häver upp honom, pratar, gestikulerar och visar. Och treåringen insuper allt, pekar, frågar och förklarar.

Annie glider förbi kastellet, sakta, sakta, vinden är svag, hon är på bägge sidor omgiven av andra seglare, nära, det är trångt. Pojkarna hänger över sittbrunnens kant och kommenterar högljutt de andra båtarna – och deras passagerare.

Vid ett slag med focken trasslar treåringen in sig i fockskotet och drattar på örönen, kastar en förtrytsam blick på fadern, och kravlar sig upp igen. Han är den typen av barn som alltid snubblar över allting, alltid trasslar in sig, går med näsan, står på örönen, kommer i kläm, står i vägen, spiller ut, tappar glassar, ramlar, störtar från trehjulingen och trillar nerför trappan. Kort sagt, han har alltid skrubbsår och blåmärken.

Framme snart?

Hustrun betraktar medtrafikanterna, bara några meter om styrbord glider en skinnande röd kryssare, och hustrun kan konstatera att på sjön är jämlikheten (!) mellan könen fullständig – på kryssaren seglar hustrun medan maken med nappflaska matar familjens baby.

Stegsundet, trängseln är stor. Annie seg-

lar vidare – över Trälhavet, ungarna är otåliga, är vi inte framme snart, jo snart – in i Lindalssundet, solen syns inte längre, men det är fortfarande ljust, mycket ljust.

Trafiken har glesnat, vinden mojnät, en blå skymning lägrat sig över de skogbeklädda holmarna. Endast ett stilla kluckande hörs från *Annies* sidor när hon glider in i viken till Kalvholmen, målet för dagens etapp.

Seglen är bärgade, motorn puttrar förtroendefullt, ungarna står andäktiga i förpiken och kikar ut över Kalvholmen och de båtar som redan ligger förtöjda där för natten, hustrun står bredvid maken i aktern och får sina instruktioner.

Annie närmar sig sakta land, stilla glidande över det svarta vattnet, hustrun tänker på sin förestående uppgift att vara den som först hoppar i land. Då bryts det stilla lugnet av maken som blixtnabbt släpper pinnen, sliter upp luckan i aktern, allt medan han något falsetterat utropar – förtöjningslinan – och hustrun finner sig ögonblicket efter famnandes en stor härva grönt rep. Och maken som återvunnit fattningen – det återstår ännu några tiotal meter till land – påpekar för hustrun att den ena änden av tampen skall hon fästa runt knapen i fören – den andra skall hon ta med sig när hon hoppar i land.

Hustrun finner något i fören, som hon antar måste vara nämnda knap, virar linan runt och slår en knop, efteråt häpet undrandes hur, när och var hon lärt sig slå knopar, *Annie* glider lugnt mot land, maken har tagit sikte på en flat stor fin sten.

Hustrun ser den flata stenens, eller snarare lilla bergets, flacka sluttning ut i det svarta vattnet, och förstår att hennes sista stund är kommen, hon kommer att halka, slå ihjäl sig och försvinna i det svarta dju-

pet, Nåja, ska hon dö, så ska hon göra det sjömansmässigt – hon kavlar upp byxbenen och för säkerhets skull även ärmarna på koftan – tar ett fastare tag om förtöjningslinan – siktar in sig på en lämplig plats på berget – säger adjö till livet – hoppar – och kommer torrskodd i land.

Klockan är ungefär 20.

Köket ska fungera

Ungarna är hungriga, det skall vankas mjölkchoklad och mackor före sänggåendet. Maken fyller det tvålågiga spritköket. Spritköket som enligt maken alltid fungerar – fungerar inte.

Maken fixar och fixar, vrider och vänder, fyller igen, undrar och förbannar. Men det vill sig inte – lågorna brinner lågt och trevande ett par minuter för att sedan dö ut och slockna. Hustrun, som i somliga fall är mycket väluppfostrad, håller inne med spydiga kommentarer och vänliga påpekanden om att köket rimligen borde ha provats för säsongen före resans början. Och tankarna går även till det bedrövliga köket på *Minandra*, faderns båt.

Ett enlågigt elände som hon minns från sin tidiga barndom, ett sådant där man pumpar upp, som egentligen aldrig riktigt fungerar, men som ändå på något mirakulöst sätt, utan de rensnålar som aldrig någon kommer ihåg att ta med till båten, så småningom ändå kommer igång. Men köket på faderns båt har i sammanhanget mindre betydelse. *Minandra* är ingen familjeseglare, hon är en tävlingsdito.

Efter en timme föreslår hustrun uppgivet att man kanske bör tänka sig möjligheten att servera barnen kall mjölk i stället för den tänkta chokladen. Men maken som är såväl envis som därtill båtens skeppare på-

pekar sakligt, att skall färden kunna fortsätta så måste också spritköket fungera – och barnen får sin varma choklad, stoppas i säng i förpiken, orkar inte ens be om saga eller sånger – utan somnar ögonblickligen.

Och hustrun letar fram sina nattkläder. I packningens sista stund före avresan, hade hon påminnt sig att även sådana borde medtagas, hade stirrat uppgivet i sin egen lådas innehåll av fluffiga minimala sovtingestar, hade förstått att det nog inte var så man klädde sig för natten i en båt, hade resolut från makens lådor plockat åt sig ett par skidkalsonger och en utjänt polojumper. Och ovanpå detta drog hon för säkerhets skull också den tjocka koftan, kröper i sovtäcket, sade godnatt och borrade ner sig i kudden. Maken gick och stökade,

*Varma choklad och smörgås till de båda.
Sen somnade de ögonblickligen utan en enda godnattsaga.*

städade upp, stoppade om, släckte fotogenlampor, frågade efter tvättgrejorna.

Strax hördes i nattens tystnad, endast en stilla dragspelslåt hördes från en grannbåt, makens röst från sittbrunnen – tvålen är ju torr!? Den avslöjade hustrun mumlar matt, men försvarande, från sin brits att tandborsten – i alla fall är våt.

Dagen

Midsommarafton. Strålände sol, varmt.

Hustrun blev uppkörd från sitt virrvarr av koftor, filter och täcken först sedan familjens herrar var tvättade, kissade och klara och frukosten färdig. Solen gnistrade i det lätta kruset på vattenytan och *Annie* speglade sig lättjefullt i vikens vatten.

Fåglarna kvittrade och en och annan halvklädd morgonpigg båtmänniska klev omkring på de andra båtarna i viken.

Hustrun satt på stranden, på den flata solvarma stenen och lät det svala vattnet jaga kroppens sömnhet på flykten. Upp-täckte att transpirationsmedlet aldrig kommit med på resan, lät blicken glida över det småkrusiga ljusa vattnet, bort mot båtarna som låg på svaj, alldeles stilla i den svaga morgonbrisen, bort över de andra kobbarnas och öarnas mörka grönska, tillbaks över viken, följande strandkanten, över segelbåtarna som stolt sträckte sina master mot skyn, över *Annie* och familjen, kände solens värme och vattnets svalka, kände en våg av frihet och beslöt att även avvara mascaran.

Klockan 9 lämnar *Annie* Kalvholmen. Hustruns uppgifter under morgonen har varit ringa, hon har kastat loss, hållt *Annie* i rätt kurs under segelsättningen (inne i viken med en båt på svaj på var sida om *Annie*), allt nu nästan vant och kunnigt och inte längre någonting att orda om.

Över V Saxarfjärden är vinden svag syd/väst och hustrun njuter solens strålar på fördäck. Pojkarna ömsom slår varandra gula och blå, ömsom leker sovande (här-ligt) tigrar, ömsom vilda dito, ömsom hjälper fadren med navigeringen, ömsom målar och slåss om kritorna. Är ömsom törstiga, ömsom kissnödiga, ömsom sömniga, ömsom bara rent allmänt arga. Och föräldrarna ömsom ryter, ömsom resignerar, ömsom handgripligt ingriper.

Genom Bogsundet, där familjen vinkar åt en farbror som hissar flaggan. Över Örsöfjärden – genom Stava kanal – ut på Edöfjärden. Vinden är styv bris syd och hustrun kokar kaffe och brer mackor på löpande band. Klockan är 11. Ungarna håller

sig lugna, med hungriga magar och en macka i ena handen och mjölkglaset i det andra, finns det viktigare saker att tänka på än att uppfostra brorsan. Det är en strykande åtgång på de medhavda rågkakorna och skinkan och hustrun anar att det finns fog för begreppet att sjön suger.

Annie passerar Äppelö sydväst vid Kanningrunden, går över Gälnan och siktar Furholmen. Klockan är 13 – det har gått fyra timmar sedan vi lämnade Kalvholmen, och hustrun erkänner, att det nog är något visst med sjön i alla fall, en slags frihet som är omöjlig att finna i stan, börjar förstå makens och faderns drömmande tal om den årslånga ensamsegling de bägge drömmer om att någon gång kunna göra.

Ensam mellan himmel och hav.

Ensam med sig själv.

Fri.

Det är sommar på ön

Furholmen är siktad.

I viken mitt på ön och längs strandkanten ligger båtarna på rad. Stora båtar, små båtar, segelbåtar, motorbåtar, alla glänsande och reflekterande solens strålar från vattenytan. Midsommarvärmén hänger friskt varm och inbjudande över öns mjuka klippor och furor. Sommarmänniskor sitter i sina båtar, sitter eller vankar lugnt på de kala mjuka stenhällarna, förtöjningslinorna lyser färgglatt.

Det är sommar, det är midsommar år 1975 och *Annie* med besättning befinner sig ungefär sju timmars segling från Stockholm. Seglen är bärgade, *Annie* går sakta för motor in mot stranden. Det är grunt och prickat lite överallt, och hustrun som står i fören och spanar utropar förskräckt till maken att det är vansinnigt grunt.

Och det var det. – Men in kom hon, parkerades bredvid en catamaran, vilken sedan fick användas som landgång. Det var för grunt för *Annie* att komma ända in till stranden.

Välfärdens samvete

Hustrun och barnen gick i land medan maken städade båten, beslog seglen, kokade kaffe. Och pojkarna var förtjusta. Treåringen snubblade över var och varannan förtöjningslina, kravlandes sig upp, knappt märkandes sina ideliga fadäser.

Det doftade furu, klipphällarna kändes mjuka och varma under de bara fötterna, den hårda marken under furorna sommaraktigt stickig och ljum. – Och de fann grisarna. Tre helstekta grisar uppträdde på spett under ett stort roligt uppspänt tak i en glänta i skogen. Och midsommarstången som just kläddes på en liten ljusgrön äng. Och hustrun mindes sina egna midsomrar som barn, vid familjens sommarställe vid Mälaren utanför Södertälje, den stora ängen bakom lövskogen, stången, kranarna, alla blommor.

Och treåringen upptäckte de små dassen som stod på rad i skogen, måste bajsas. Det är fyraåringen som är i den fnittriga, odrägliga kiss-och-bajs-åldern, men det är treåringen som glatt och smått njutningsfullt älskar att prova alla nya toaletter och dass.

Och det skulle badas, dvs plaskas med fötterna i alla klippskrevor och grunda strandsnitt. Det plaskades, halkades och snavades och hustrun återkom till båten med två nakna ungar och två våta jumprar och dito byxor.

Kaffetären i sittbrunnen, solen, havet, halvnakna, solröda, avspända människor i de andra båtarnas sittbrunnar, på fördäck,

på akterdäck, ungdomar jolleseglande eller jolleroende utanför båttraden, simmande, skrattande.

Andra båtar som kom, stötte i botten, kom in, förtöjdes vid stranden, förtöjdes bakom eller vid sidan om någon annan båt.

Den härliga, fina, trärena, smått runda *Flundran* som lade sig snett bakom *Annie*. Seglare, som lade sig på svaj i viken. Solen som började sjunka. Pojkarna som inte kivats en sekund sedan *Annie* lagt till, som hade så mycket att titta på. så mycket att kommentera. så mycket att visa varandra.

Och senare på kvällen, alla människor, vuxna, ungdomar, barn, som sittandes på de kala klipporna, tillsammans, ensamma eller i små grupper, förtärande de helstekta grisarna och salladen, uppiffat med egna tillbehör efter egen smak. Allsången för dem som kunde och ville. De vuxnas otvungna samspråk med varandra, ungdomarnas trevande kontaktförsök, småbarnens sätt att sätta sig bredvid varandra och tysta gräva med händerna i sanden.

Och hustrun känner en våg av tacksamhet över att kunna ge sina ungar detta, kontakten med hav och natur, kontakten med andra människor, möjligheten till givande och utvecklande omväxling. – Betraktar fyraåringen, svarthårig och mörkbrun, adopterad av henne själv och maken i Indien – och känner ett sting av välfärdens dåliga samvete, vetande att allt detta är endast ett fåtal av världens föräldrar förunnat.

Familjeliv

Midsommardagen. Samma strålände sol, samma gnistrande hav, svagt saltstänk och furudoft.

Efter frukost kastar sig hustrun med be-

Fyraåringen ska absolut avprova alla sorters nya dass. Furholmen kunde bjuda på en oprövad modell.

rätt mod i vattnet från akterdäck. Blir uppdragen av maken, ritualen är redan invand, även ett midsommaraftonsdopp gjordes på liknande sätt.

Familjen packar ett antal kassar med filtar, saft, segelbåtar och hinkar och ger sig iväg runt ön. Strandlinjen är flackare på andra sidan och små grupper av familjer finns redan lojt utsträckta längs stranden. Hustrun kastar längtansfulla blickar ut över det solbelysta klara vattnet och suckar – tänk om man kunde. Maken, som redan varit på platsen en stund (hustrun har med treåringen besökt ett antal dass), säger upplysande att – det kan man. Hustrun ser sig omkring och upptäcker att maken har rätt, hon ser nakna såväl herrar som damer. Härligt. – Sol, hav, bad, midsommardag – allt har dock sin ände.

Hemåt

13.30 avseglar *Annie*, vinkar åt besättningen på catamaranen, närmsta grannen, kastar en sista blick på *Flundran*, vinden i viken är svag, knappt märkbar.

Och *Annie*, som styrs av hustrun, har inte ens styrfart, glider sakta och mjukt upp på grundet vid närmsta utmärkningen. Maken undrar tålmodigt hur det var möjligt, men hustrun känner inte ett spår av desperation, väl vetande att *Annie* inte var den första som satte sig här. Hon kommer loss med motor – ej den egna.

Pojkarna är sömniga efter förmiddagens badande och avnjutna lunch – matjesill med nypotatis, gräddfil och gräslök. De kryper nästan genast in och lägger sig och somnar. Hustrun tager tillfället i akt att krypa fram på fördäck och sola. Lugnet är

Annie seglar till Furholmen

obestriddbart och maken konstaterar att skillnaden mellan att ha sovande ungar ombord och vakna dito är stor. Lugnet är så lugnt att även hustrun så småningom kryper in, ner genom förluckan och in i förpiken, britsarna är upptagna av pojkarna, upptäcker att förpiken faktiskt är behagligare att slumra i, och borrar in sig bland ungarnas täcken och kuddar.

Gälnan – Edöfjärden – Örsöfjärden – Borgsundet – V Saxarfjärden. Hustrun kokar kaffe, blandar saft, matar ungar och make, har sagt att hon älskar göra hela hemresan under dagen, har fått makens samtycke.

Trälhavet – genom Stegsundet – förbi Vaxholm. Trafiken är livlig och Vaxholmsbåtarna är fortfarande lövade. – Långholmsfjärden, *Annie* går ömsom för bara segel, ömsom med både segel och motor. Finlandsfärjor och Ålandsfärjor. Aftonrodnaden börjar sänka sig och väl kommen till Askrikefjärden börjar även aftonbrisen avta. Hustrun sätter sig till rors och maken börjar städa upp på båten.

Trafiken är gles och hustrun känner sig lugn och avspänd vid rorpinnen på akter-

däck. Solen hänger som ett rött klot över skogsbrynet och dess strålar ritar en flammande gata ut över fjärden. Maken gör sig ingen brådska och hustrun jäktar inte heller på, känner sig tillfreds med sin uppgift som rorsman. In i Stora Värtan, maken har inte ens behövt peka ut kursen. Den nedgående solens strålar kommer nu rakt framifrån och hustrun finner en glädje i att styra *Annie* rakt in i den sjunkande solen. Stora Värtan ligger svart och tom, inte en båt, inte ett segel syns till.

Maken svabbar däck, bärgar seglen, hänger ut fendrarna, väl vetande att när hustrun är på hemväg, då har hon bråttom, då hittar hon alltid rätt.

Klockan är 20,30.

Båthamnen ligger öde och halvtom på båtar. Det mesta av packningen får stanna kvar i båten – klockan börjar närma sig 21.

Hustrun känner fast mark under fötterna, tänker på morgondagen, och alla andra dagar. Gör sig redo att åter krypa in i vardagens bojor, lossa schalletten från håret, plocka fram papiljotter, transpirationsmedel och mascara.